

14. ROČNÍK

ZUZANA ŠTELBASKA

COO-
BOO

Štrnásťroční

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská
Štrnásťroční – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ZUZANA ŠTELBASKA

COO
BOO

Milota

*Stalo sa v Banskej Bystrici
v marci 2017.*

„Lota, neseď toľko pred tým zrkadlom. V šamerlíku už diera je. Čo chceš, vysedieť druhú?“ ozval sa zo spálne Milotin otec. Cez privreté dvere videl ten úkaz deň čo deň. Jeho štrnásťročná dcéra sedela pred veľkým zrkadlom vo svojej izbe. Lampa pálila svetlom do jej tváre. Milota v ruke držala druhé, zväčšovacie zrkadlo a centimeter po centimetri si vytlačala pupáky.

„Zas máš na ksichte Bagdad,“ rehotal sa Erik, Milotin o dva roky starší brat. „Zbombardovali ťa spojenci a nechali ti po celej papuli krátery. Injeeeuu buchchchch, injeeeuu buchchchch, dž-dž-dž-dž-dž,“ bombardoval a strieľal jej prstami po brade a čele.

„Nechaj! Nechaj! Nechaj ma!“ plieskala ho Milota dlanami po rukách a oboch lícach. Ale Erik sa len rehotal.

„Liena sedembombová,“ bavil sa na svojom vtipe a vyšiel z izby. Milota sa za ním nenávistne pozrela. Keď sa otočila späť k zrkadlu, uvidela skazu. Vzala hnedý krém, ktorý jej mama kúpila v lekárni. Bolo tam napísané *Krycí krém na akné*. Ako to slovo nenávidela. Akné. Keby nevedela, čo to je, znelo by jej takmer provensalsky. Levanduľové akné. Mohla to byť nejaká tinktúra na hebké ruky alebo tak. Lenže akné je všetko, iba nie hebké. Je britké. Ohavné. A ona ho mala na celej tvári. Vytlačila krém z tuby a hrubo sa ním natrela. Zhodnotila, že dnes má menej vyrážok na čele, preto si zvýraznila oči a ústa nechala nenamalované. Inokedy to robila opačne. Podľa toho, v akom bola stave. Zhasla lampu. V tieni izby vyzerala obstojne. Pleť mala hrboľatú, ale jednofarebnú. Žiadne ružové kopce ani červené bodky. Vzala tašku a kráčala do školy.

Stav Milotinej pleti sa prudko zhoršil s príchodom štrnástych narodenín. Všetci jej vraveli, že keď doteraz nemala žiadne vyrážky, tak už ani nebudú. Ako sa len mýlili! Jedna po druhej ju hyzdili a znepríjemňovali jej život. Ešte prednedávnom patrila k najpopulárnejším štrnástkam v meste. Na sieti ju sledovalo viac ako tritisíc ľudí. Dnes už nenahadzovala na net takmer nič.

„Zase si dvojfarebná,“ privítala ju v triede Alica, Milotina spolusediaca. „Prečo si to tak nemožne dávaš? Natrieš si tvár a skončíš pod bradou. Tu si hnedá a od krku biela.“

„Daj mi pokoj,“ šúchala sa Milota prstami pod bradou v snahe zachrániť, čo sa dá. Zrkadlo vybrať nestihla, do triedy vošla učiteľka a začalo sa každodenné trápenie.

Byť medzi ľuďmi bolo pre Milotu čím ďalej, tým horšie. Mama ju vzala na nejaký zábal. Stav sa jej zhoršil. Boli u lekárky, ale masť, ktorú jej predpísala, Milotinu kožu tak vysušila, že sa zlúpala ako had. Čokoľvek skúšala, nič nepomáhalo. „Tu asi nepomôže iné, len počkať, kým otehotnieš – potom sa to upraví,“ povedala lekárka vetu, ktorá Milotu skoro pripravila o rozum.

Všetko bolo len horšie. Milota s tými prehrami na brade, lícach, čele aj špičke nosa chodila do školy. S hla-

vou sklonenou a vlasmi spustenými cez pol tváre. Utešovala sa, že to ľudia až tak nevidia. Ale videli to všetci a čím viac sa vyrážkovú pohromu pokúšala schovať, tým sa na ňu pozerali uprenejšie.

„Lotka, pôjdeš s nami poobede do mesta? Nebuď koza a poď,“ volala ju Alica.

„Kam už len ja môžem ísť,“ upravovala si Milota po škole vyšúchané miesta na tvári. Neumytými rukami zoškrabovala chrastičky, pokrývala to krémom, a čo vytieklo, utierala do vreckovky.

„Lota!“ schmatla jej Alica tašku. „Už aj poď. Idem napred, dobehni ma.“ Ušla jej aj s vecami. Milota musela ísť za ňou. V taške mala aj kľúče od bytu.

„Prišla aj Mili,“ povedal Dávid. On jediný nevolal Milotu *Lota*. Od prvej triedy jej hovoril *Mili*. Mal na to už akési výhradné právo. V partii ich bolo zo desať. Ale len jedna Mili. Strašne rád by jej bol povedal, že on tie jej pučáky nevidí. Že vidí len jej oči a ústa. Zvyšok je pre neho nepodstatný. Ale, ani nevedel prečo, z nejakej sprostej frajeriny či čo, z neho vypadlo: „Dnes si už nemôžeš nič babrať, lebo to ďalšie biele, čo vytlačíš, bude tvoj mozog.“

Partia spustila rehot. Dávidovi došlo neskoro, čo

urobil. Milota neveriacky zvrátila čelo, hodila tašku na plece, neotáčala sa a ako naprogramovaná bežala rovnou čiarou až domov.

V izbe šmarila tašku do zrkadla a rozbila ho. Vzala jeden kus veľkej črepiny do ruky. Zachytila v nej svoju tvár. Priložila si črepinu šikmo cez líce a zatlačila. Na predlaktie jej kvapla krv.

„Ty si ale krava!“ vbehol do izby Erik a vytrhol sestre črepinu z ruky. Bolestivo ju porezal cez celú dľaň – krv sa z nej valila dolu prstami. „Rýchlo, do kúpeľne,“ zovrel ju rukami, pustil ľadovú vodu a dľaň posunul do prúdu. „Čo si chcela spraviť? Šibe ti?“

Milota zdvihla k bratovi oči. Oprela si hlavu o jeho rameno a rozplakala sa.

„Nechcela som sa zabiť,“ povedala ráno Erikovi. „Chcela som si to zrezať. Oholiť si to.“

„Oholiť? Zrkadlom? Veď by si sa dokatovala.“

„Nemôžem sa už na seba pozeráť.“

„Nie je to až také hrozné, Lota. A nebudeš to tam mať nafurt. Počkaj ešte rok, dva. Zmizne to.“

„Tebe sa to hovorí, keď máš ksicht hladký ako detská riť.“

S obviazanou rukou a šikmou jazvou cez líce sa jej v škole zdalo, že aspoň občas sa ľudia pozerajú aj inde, než len na jej vyrážky. Dávid ju odprosival, ale otáčala sa mu chrbtom. Cez veľkú prestávku letel domov, aby jej na konci vyučka mohol na lavici nechať zahraničné ženské časopisy, ktoré si jeho mama objednávala cez net. Milota si v nich rada listovala. Bez slova si ich vložila do tašky, ale na Dávída sa ani nepozrela.

Keď doma obzerala farebné stránky hrubých časopisov, tu a tam pohľadila niektorú z modeliek po tvári. Boli dokonalé. Milote bolo absolútne jasné, že je to všetko finta. Podvod. Ale na nete sledovala viacero časopisových dievčat a videla už aj ich fotky bez mejkapu. Nemali na sebe ani jeden pupák.

„Každá má nejaký problém, len ho neukazuje. Žijú z toho, že sú pekné. Musia byť pekné, aj keby neboli,“ skonštatovala mama. „Prečítaj si, čo jedia, ako sa o seba starajú.“

„Veď ony nič nejedia, mami. Smoothies, šejky, raw food... To by si mi v živote nedovolila.“

„To všetko je zelenina. Mala by si jej jesť viac,“ kývla mama poučne hlavou. Zelenina. Pri spomienke na

chuť vareného kalerábu Milotu naplo. Prevrátila oči a odišla si ďalej čítať do svojej izby.

„*Zdravotné ťažkosti akéhokoľvek druhu vychádzajú z vnútornej podstaty.*“ Milote padli oči na nenápadnú reklamu na predposlednej stránke. „*Všetko máme v hlave. Vyriešte základný problém a vyliečite sa. Overená a certifikovaná psychoanalýza vášho duchovného vedomia a duševného podvedomia. Aj na dialku.*“

„Neverím, že si to zaplatil niekto zo Slovenska,“ zadržila sa, keď si všimla na konci webovej adresy príponu *sk*. Ťukla do mobilu a stránku otvorila.

„*Liečiteľ Jozef Olšanský. Liečim kozmickou energiou. Prenesiem vám ju do tela rukami. Nezáleží na tom, či tomu veríte. Uzdravenie sa dostaví.*“ Stránka bola pekná, vkusná. Dominovala jej fotka oblohy s bielymi obláčikmi. „*Choroba je dar. Rozmýšľajte nad tým, čo sa s vami deje a prečo. Žijeme v strese, správame sa, akoby sme tu mali byť večne. Sme tu len na okamih. Pomôžem vám prísť na to, čo je vašou úlohou na tomto svete.*“ V časti *Referencie* bolo plno odkazov od vyliečených ľudí. Písali, ako im liečiteľ pomohol, ako zlyhala medicína a len u neho našli pomoc a podporu.

Milota zabodla pohľad do steny. Akoby tam hľadala

povzbudenie. Akoby čakala, že nejaká neviditeľná ruka na stenu napíše: *zavolaj tam*. Stena ale ostala biela.

Milota v mobile zavrela net a prešla do kontaktov. Vytvorila nový: *Vylieci Vyrázky*. Uložila si liečiteľovo telefónne číslo, vzala bicykel a odišla do lesoparku za mestom. Vydýchala sa. Ubezpečila sa, že okolo nie je žiaden psičkář ani nikto, kto by ju mohol počuť. V mobile otvorila kontakty. Rolovala až po V. *Vylieci Vyrázky*. Ťukla na zelené slúchadlo a priložila si telefón k uchu.

Hovor trval presne štrnásť minút a štrnásť sekúnd. Milota z neho bola zmätená. Nepamätala si ani slovko z toho, čo jej ten človek hovoril. Dookola jej v mysli zvonila len jediná veta: „*Máš v hlave blok*.“ Mužský hlas jej vykladal čosi o energiách, karme, vesmíre, prijímaní a odpúšťaní, o negatívnych myšlienkach, ktoré jej vesmír vracia. Milota mala z vesmíru doteraz pocit, že je to niečo nádherné, nejaká najmúdrejšia hmota, ktorá sa nedá pochopiť. Hovoril o tomto vesmíre? Alebo je ešte nejaký iný vesmír, ktorý jej zákerne každú hlúposť vypučí na ksichte? Nešlo jej to do hlavy.

„*Máš v hlave blok*,“ zazvonilo jej zase v ušiach. Pr-

votný šok pominul, rozhovor sa jej začal vybavovať zreteľnejšie. Ten človek jej povedal, že vie, ako sa dá blok v jej hlave odstrániť. To jediné ju môže vyliečiť. Ale to, čo jej navrhol, neprichádzalo do úvahy. „*Tvoj život je šťastný, ale keď o tom nevieš, ochorieš. A keď sa ti deje niečo zlé, mala by si nad tým rozmýšľať. Keď zlé veci zle spracuješ, ochorieš. To je zákon vesmíru. Akcia a reakcia.*“

Milota vysadla na bicykel a pomaly sa viezla domov. Snažila sa premýšľať nad tým, čo sa jej v minulosti stalo. Muselo to byť tisíc, možno milión vecí, ktoré urobila zle. Za každé zlyhanie schytala jeden pupák. Spomenula si, ako v prvej triede vysypala spolužiačke obsah tašky na zem. Doteraz sa jej za to neospravedlnila. Bratovi ako malá natrela zubnú kefku mydlom. Bolo mu zle, ale nepriznala sa. Nedala túlavému psovi salámu z rožka, aj keď ju preto sledoval od školy až domov. Požičala si od Alice lak na nechty a nevrátila ho. Asi stokrát klamala mame, v drobnostiach, napríklad, že už má hotový referát, hoci bola len v polovici. Milota sa celou cestou trápila podobnými spomienkami. Bola zo seba zhrozená.

„Som otrasná,“ pozerala sa na miesto, kde ešte včera mala zrkadlo. „Som otrasná osoba.“

„*Máš v hlave blok,*“ hučala hlasná trúba jej myšlienok. Liečiteľ sa jej vypytoval, čo doteraz pre vyliečenie urobila. Všetko negoval. Lekárov odsudzoval, mlel o nedostupných liekoch, o nepochopenej podstate. Počula, ako sa usmial, vraj túto prvú konzultáciu má Milota zadarmo, lebo mu je sympatická, a že ju bude liečiť na diaľku. Päťdesiat eur za seansu. Na to nemala, Milotino mesačné vreckové bola dvacka. Povedala mu to. „*Chod' na brigádu. Máš v hlave blok, ale ten sa nedá odstrániť hneď. Ja ti s tým pomôžem. Už som takých ako ty videl veľa. A vyliečil som aj horšie diagnózy.*“ Nesmelo sa spýtala, či jej aspoň povie, ako má začať. „*Musíš začať tým, že to nebudeš skrývať. Napríklad jeden týždeň – jeden týždeň nič neskrývaj. Priznaj, aká si, a ulaví sa ti.*“

Zachmúrená Milota si to nevedela predstaviť. Čo to vôbec znamená? Ako má jeden týždeň nič neskrývať? Má každému hovoriť pravdu? Veď by ju ľudia znenávideli. Taká tupá ešte nebola, aby hovorila na plné ústa, čo si myslí. Alebo má napraviť chyby z minulosti? To by možno šlo. Ale čo znamená to hlavné – nič neskrývať? Holá chodiť nemôže, to dá rozum. A jediné, čo skrývala, bola jej hnisavá pleť.

Počkať... To má akože prestať skrývať vyrážky? Neexistuje!

„Ježiši, Lota, čo si zaspala?“ vítala ju na začiatku týždňa v triede Alica. Vypliešťala na ňu oči. „Nemáš mejkap, vieš o tom?“

„Viem,“ odvetila Milota, keď si sadala na svoje miesto.

„Na, vyčeš mi vlasy,“ podala Alici kefu a drevenú sponu.

„Neverím, čo mi hovoríš,“ vydýchla Alica.

„Len to urob.“

Alica Milote vydvihla vlasy. Pevne ich zopla, takže jej do tváre nepadal ani jeden prameň. Bol jasný deň, slnko osvetľovalo triedu. Na Milotinej tvári bolo všetko vidieť.

„A ešte fotku,“ pokračovala Milota a odblokovala si mobil. „Keď sa mám prestať skrývať, tak pred celým svetom.“

Alica bojzljivo krútila hlavou. Pozerala sa na ne už celá trieda. Každý každému čosi šepkal, spolužiaci si ťukali po čelách. Alica Milotu zarámovala a cvakla. O pár sekúnd nato bola na sociálnej sieti jej fotka s hashtagom #nomakeup.

Prvý komentár prišiel ani nie za minútu.

„Wtf, Lota? Ukradli ti zrkadlo?“

Potom sa to už nedalo zastaviť.

„Máš to horšie, než som si myslela.“

„OMG! Nemôžem sa na to ani pozerat’.“

„Lota, doteraz si bola len čudná. Ale teraz si už aj špata.“

„Milota J*báková.“

„Zabudla si vypučiť tie dve čierne bodky. Jaj, či to sú oči? :D Sorry!“

„Pozooooooooo, OHYZDI SÚ TU! : ‘D“

„To je teda fakt hnus. :-P“

„Prečo si to sem dala? Chceš, aby som sa povracala?“

„Lota, vyzeráš ODPORNE.“

„Čo to presne máš na ksichte? Nie je to nákazlivé? :(“

„Špina. Umy sa!“

Nemalo to konca. Milota čítala ďalšie a ďalšie komentáre známych aj neznámych ľudí. Telefón v ruke sa jej začal triasť. Alica jej ho vytrhla.

„Daj sem, Lota. Ja tú sprostosť vymažem,“ šúchala prstom po displeji v snahe nájsť menu.

„Ani náhodou!“ vyhrkla Milota a vzala si mobil späť. „Raz som sa na to dala, tak vydržím.“

„Na čo si sa dala, prosím ťa? Skúšaš, koľko znesieš? Lota, daj si povedať. Načo je toto celé dobré?“

„Musím niečo urobiť, Alica. Čo sa mám celý život skrývať?“

„Tak radšej vycapíš svoje hnisavé uhry do sveta? Tebe preskočilo!“ rozhadzovala Alica rukami. „Čo si myslíš? Že ťa za toto ľudia pochvália?“

„Možno áno,“ sklonila Milota hlavu.

„Hádžeš sa levovi rovno do papule. Ľudia sú hnusní, Lota. Vymaž to,“ mierila ukazovákom na Milotin mobil. Ale Milota si len utrela displej do trička a telefón zasunula do zadného vrečka nohavíc.

Do rána bolo pod jej prvou fotkou päťdesiatšesť komentárov. Hnusných, hrozných, zákerných. Ani jeden pozitívny. Milota bola na pochybách, či to bol vôbec dobrý nápad. Ale už sa to nedalo vrátiť späť. Už ju aj tak všetci videli. Umyla si tvár, postavila sa k oknu, natiahla ruku s telefónom a cvakla. Vyzerala ako hnijúca mŕtvola. Ešte raz natiahla ruku, ale tentoraz sa usmiala. Vyzerala ako usmievajúca sa hnijúca mŕtvola. Fotku neupravovala, poslala ju a doplnila hashtag #nomakeup.

„*Shit, Lota, načo to sem vôbec dávaš? Pokazila si mi celý deň.*“

„*Prestaň nás s tým obťažovať. Papuľa hnusná.*“